

ІЗ ПОЕЗІЙ АДИ НЕГРІ.

ХІІІ.*)

Дивую я з тих дужих, повних сили,
Що поцілунки божі в їх горіли
На земному чолі;
Що з запалом звертали свої зори
В недосяжні, неміряні простори
Далеко від землі;
Що мали дар всіх теніїв величних —
Натхнення пал, жагу пісень відвічних
І блиск небесних мрій;
Що радощів і сліз гірких зазнали;
Що темряву поперед себе гнали,
Дум викликавши рій;
Що вище всіх наважились злетіти
І світови відкрили заповіти,
Яких не знали ми;
А в гріб лягли з невтраченим сумлінням,
Уквітчані, осяяні промінням,
Прославлені людьми...

Кохаю я тих сьміливих душею,
Що не журились долею своєю,
Все ближнім віддали;
Що в нас будили почуття гаряче
До всякого, хто мучить ся та плаче,
Кого весь вік кляли,
Прощав Христос, а Юди продавали;
Кохаю тих, що люду віщували
Зорю життя нову;

*) Гляди «Літ.-Наук. Вістник» за липень 1899 р. стор. 59.

Що волі стяг не побоялись зняти,
В огонь, на хрест безлячно йшли вмирати
За кривду сьвітову.

А плачу я, не слізми — кровю плачу,
Щораз, як тих, великих справді, бачу,
Що нудять ся у млі;
Пригноблені, голодні, на хвилинку
Вони не мали в тузі відпочинку,
А не зробились злі.
Се — бідарі, сіроми нещасливі,
Що бачили, як на багатій ниві
Жита в людей цвїли,
Але самі без хліба в злиднях мерли,
Та на чуже рук навіть не простерли,
І крихти не взяли.

Се — вбогі ті, що жовцю упили ся,
Зневажені, що втіх земних збули ся;
Се — ті, кого нераз
Цькувала злість утисників проклята,
Але вони не піднялись на брата
Під гнітом всіх образ.
Се — ті, що мерзли по шляхах, забуті,
Знеможені, кайданами окуті,
Без сонця, без кутка,
Подужані непереважним лихом,
Але сьвятий скарб віри в серці тихім
Все сьє — не зника.
Се — ті, що вік трудились без утоми,
Валяючись на гноїщі з соломи,
А до больниць ішли
І там в труну лягали одинокі,
Та все в душі своїй чуття глибокі
Любови берегли.

XIV.

Вона була мов мрія поетична,
Неначе сфінкс незрозуміла,
У білому убранні все ходила,
Струнка як статуя антична;
Стан гнучкий з довгою косою,
Чудовий сьпів з усмішкою живою:
Химерна, а велична.

Вона собі на горе покохала,
 Свою любов ховаючи від сьвіта,
 Нудила ся, ніким ще не пригріта,
 В недуві злomu мовчки умирала,
 А в вечері, мов у степу билина,
 Схилила ся... Осіння хуртовина
 Над нею завивала.

XV.

Встає туман долиною,
 Окрив її хустиною.
 Ох, гірко сиротиною
 На білім сьвітї жить!

Через степи заплакані
 Летять галки налякані;
 Важка журба в їх краканні;
 Так хочеть ся тужить!

Спада до долу листячко,
 Ламає вітер віттячко;
 Проходить тепле літечко,
 Щасливий вік біжить...

Сама я скривь. О, хто мені
 Пригріє серце? В гомоні
 Далекім, як у спомині,
 Я чую сльози, сьміх...

Зовуть мерці, примарами
 Витаючи над хмарами:
 „Ходім! Прощай ся з чарами,
 Бо ти не вбачиш їх!“

Переклав

Павло Трабовський.

